

7/2016

XXB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRA NIČNÍ POVÍDKY

Derek Künsken

Persefona sestupuje

Caroline M. Yoachimová

Sedm divů

dávneho a budoucího světa

ČESKÉ POVÍDKY

Dalibor Vácha

Vítejte v Šedivákově

Tomáš Dostál

Vidět a zemřít

PUBLICISTIKA

Ivan Adamovič

Haškovy námluvy se sci-fi

Jason Sanford

Milujete fantastiku?

Naučte se mít trpělivost

Roman Bilek

Sci-fi pompy zbavená

Cena: 95 Kč - 4, eura

David Brin

Spadanky

z Kleopatřiny propasti

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

* * *

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s United Registrar of Systems Czech, s.r.o., která je pod akreditací UKAS (United Kingdom Accreditation Service), což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

* * *

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

* * *

Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.

po celý rok 2016

WWW.QSJ.CZ

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Derek Künsken: Persefona sestupuje	3
Caroline M. Yoachimová: Sedm divů dávného...	14
David Brin: Spadanky z Kleopatřiny propasti	20

Domácí SF

Dalibor Vácha: Vítejte v Šedivákově	34
Tomáš Dostál: Vidět a zemřít	50

Publicistika

Ivan Adamovič: Haškovy námluvy se sci-fi	57
Jason Sanford: Milujete fantastiku? Naučte se mít trpělivost	61
Roman Bílek: Sci-fi pompy zbavená	62

Fantastická věda

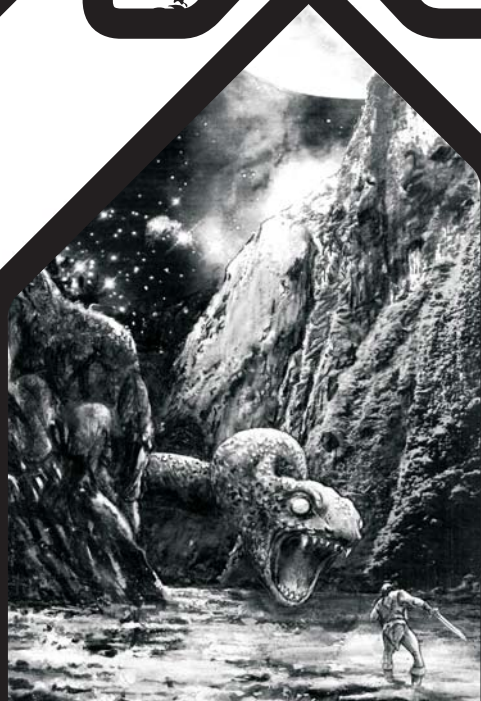
Rudou novu předpověděl Darwinův syn; Umělá pohoří zajistí déšť; Druhá kůže; Larva přežije v jámě Ivové	60
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Lovec: Zimní válka; Captain America: Občanská válka; Kluk ve světě příšer; X-Men: Apokalypsa; Cesta na Měsíc; Liga spravedlivých vs Mladí titáni; <i>Klapka!</i>	66
--	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> A. G. Riddle: Let 305; David Duchovny: Kráva nebeská; Gavriel Savit: Anna a Vlaštovčí muž; Charlie Human: Apokalypsa na počkání; Manel Loureiro: Apokalypsa Z – Začátek konce; Salman Rushdie: Dva roky, osm měsíců a osmadvacet nocí; Haruki Murakami: Hon na ovci; Philip Reeve: Mezihvězdný expres Peter Tomko: Pekelná brána: Kniha první – Terra; Tereza Matoušková: Děti vánice; John Flanagan: Hraničářův učeň - První roky - Turnaj na Gorlanu; Aleš Pitzmos: Záře supernovy; <i>Tisíc masek; Nové knihy</i>	72
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSC 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 7. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Jan Štěpánek

Karetní budoucnost

Výjimečně nemyslím karetní hry od kanasty přes poker až k whistu (mé oblíbené hře) nebo bridži.

Když se objevily platební karty, přišlo mi to velice příjemné. Člověk nemusí s sebou tahat hromady peněz, pama-tují, že ještě v devadesátých letech se platily třeba knihy v tiskárnách v ho-tovosti. A nejen ty. Dokonce i výplaty v podnicích člověk dostal přímo na ruku. Leckde to bylo jednou týdně a sem tam i denně. To bylo ale ještě mnohem dřív.

O tom, že platební karty byly velkou neznámou ještě v de-vadesátých letech minulého století svědčí i informace jed-noho mého známého, který pracuje v nakladatelství. Budou vydávat knihu amerického autora, vydanou a přeloženou právě v oněch devadesátých letech. A tam stálo: *Neměl s se-bou tolik umělé hmoty, aby mohl naplnit celou nádrž auta.* Ano. Překladatel nepochopil, že ona umělá hmota je pla-tební kartou.

Bankomaty jsou nyní skoro na každém rohu. Banky nás nutí, abychom neplatili zbytečně poplatky za vedení účtu, které velmi často převyšují úroky těmito domy nabízené, abychom platili kartami.

Čím častěji, tím lépe.

Nedávno přijel jeden můj přítel ze Švédska, kam jezdil opravdu rád. Byl našťavaný natolik, že se zařekl, že už NI-KDY! Pravidl: *Všechno se tam musí platit kartami. Chtěl jsem si koupit neperlivou vodu za pár fufníků. Když jsem jim je po-ložil na pult, odmítli mě! Prý to nejde, musím platit kartou!* Máme věrnostní karty v obchodech, lékárnách... Lákají nás na jejich používání různými slevami, dárky, možností něco vyhrát...

Nedávno jsem se dočetl, že všechny takové nákupy, výběry či manipulace s kartami se pečlivě vyhodnocují, aby se vě-dělo co nakupujeme, komu platíme, kde, kdy a kolik.

Je to, samozřejmě, pro naše dobro, že? Aby se nestávalo, že něco nebudeme moct koupit tam kde normálně, ale museli bychom jít někam o kousek dál.

Jsou velmi pohodlné... Tedy pokud jste schopni zapamato-vat si PIN a čtečka zrovna nemá své dny. Ostatně do určité částky si ho pamatovat nemusíte, že?

Další nebezpečí karet tkví přímo v nás. Když vydávám pe-níze, mám v hlavě *kalkulačku* - tohle si dovolit mohu a tam-to už ne. Tohle však u karty tak úplně nefunguje.

Karet přibývá přímo exponenciálně. Dokonce už nenosíme peněženky, ale máme *kartěnky* (tohle jsem opravdu slyšel). Karty nejsou v žádném případě konečná! Velmi pravděpo-dobně přijdou čipy - u zvířat už je máme a my se brzy ne-cháme přesvědčit, že jsou pohodlnější, bezpečnější. Mohou pro nás leccos udělat - přivolat záchranu, oznámit přepa-dení, říct, kam se naše ratolest zatoulala...

O každém z nás se toho ví čím dál víc.

Nějak mi to připomíná román *1984* George Orwella a mnohé jiné scifárny popisující temnou budoucnost. Velký bratr nás nenápadně sleduje.

Vlado Ríša

p.s. Vzhledem k mým příjmům *prducha* (pracujícího dů-chodce) je mi to víceméně jedno, ale přeče jen z toho le-hýnce mrazí. Nebo ne?

STAR TREK NA BLU-RAY

Dne 6. září vyjde u příležitosti oslav padesátého výročí vzniku věhlasného televizního SF seri-álu v limitované edici neoby-čejná blue-ray sada Star Trek 50th Anniversary TV and Mo-vie Collection, kde na třiceti nosičích naleznete nejen pů-vodní seriál i jeho animované pokračování, ale i všechny filmy s původní posádkou a sa-mozřejmě i množství doku-mentárních dodatků. Dosud ne-víme, zda se objeví i sada pro české diváky, ovšem pokud máte rádi Star Trek a znalost anglického jazyka pro vás není problém, neváhejte...

CENY FABULA RASA ZA ROK 2015

V sobotu 11. června se na Crweconu v pražském klubu Cross uděly ceny Fabula rasa pro nejlepší komiksová díla uplynulého roku. Vítěze určili hlasující čtenáři na bibliogra-fickém webu

Comicsdb.cz.

Český komiks – Děsivé radosti

Zahraniční komiks – Crimi-

nal: Poslední z nevinných

Český scenárista – Aleš Kot

Zahraniční scenárista – Joe

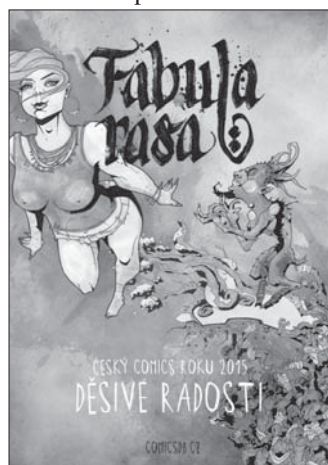
Hill

Český kreslíř – Michal Suchá-

nek

Zahraniční kreslíř – Paolo

Eleuteri Serpieri

Časopis/Zin – Crew2 #50

Série – Zámek a klíč

Dětský komiks – Asterixova dobrodružství

ZDRAVOTNÍ POTÍŽE ROBERTA SILVERBERGA

Čtenářům časopisu XB-1 dobře známý americký spiso-vatel Robert Silverberg utrpěl dne 9. května během své ná-vštěvy italské Sieny infarkt. Po chirurgickém zákroku se vrátil domů do Spojených států, kde rychle nabírá sil a očekává plné zotavení. Re-dakce XB-1 mu jménem na-ším i našich čtenářů poslala přání brzkého uzdravení.

R. Silverberg s manželkou Karen Haberovou

Cony v červenci

21.7.2016 – 24.7.2016

GAMECON

Největší festival nepočítačo-vých her v ČR. Leitmotivem letošního 22. ročníku je Ma-fie: nabídka, která se neod-mítá. Můžete se těšit na stovky her: deskové a karetní hry, RPG, larpy, akční hry, wargaming, mistrovství světa v Dračím doupetí, pohybové workshopy.

KD Dukla Gorkého 2573

Pardubice

ADVIK

28.7.2016 – 31.7.2016

XI. ročník mezinárodního fes-tivalu Advik 2016 vám nabízí paralelně běžící sekce anime, komiksu, mangy a japonské kultury; prezentace a výstavy mangy a výtvarných děl; od-borné přednášky o japonské kultuře, manze, anime, hrách, komiksech scifi a fantasy, besedy a příspěvky o japonské kultuře; soutěže o ceny v kara-oke, cosplay, DDR, kreslení...
Modrá Škola, Kupeckého 576 Praha

Persefona sestupuje

(PERSEPHONE DESCENDING)

Šedesát osm kilometrů nad povrchem, v řídkém nažloutlém oparu fotochemické zóny atmosféry Venuše, vystoupila Marie-Claude na střechu vznášející se továrny. Žlutohnědý pás rozta-hující se pod ní všemi směry zakrýval výhled dolů a na obloze vybělené velkým sluncem probleskovaly hvězdy, které vyzý-valy nějakého umělce, aby je zvětčil ve svém díle. Kousek od ní se vznášel hloupý údržbářský dron, jeden z mnoha, který čis-til skleněné výplně na střeše.

Kontrolka baterie jejího skafandru se přepnula ze zelené na žlutou. Poplácala ji po krytu. Žlutá zase zezelenala. Prostředí plné kyseliny mělo na svědomí spoustu nejrůznějších zkratů a uniků energie. *Colonistes* všem těmhle nepřijemným problé-mům s údržbou říkali *bebbit*, podle kousavých mušek v Qué-beku.

Opřela se o křídlo svého letadla, jen krátká přestávka mezi životem ve stísněné továrně a ve stísněném habitatu. Rychlý vítr, který jí dorážel na skafandr, byl dokonale cizí – přilétal z neznáma a když se o vás otíral, stydla vám krev v žilách. *Colonistes* se Venuše nedotýkali. Prožívali ji zprostředkovaně skrz své skafandry. Venuše se zahalila do mraků hlubších a těžších než oceán. Marie-Claude si mohla při pozorování planety stoupnout jen na břeh, který si sami vytvořili, jako by se dívala na film, na něco, co musí kvůli návratu do vznášejících se habitatů opustit. Venuše je izolovala od všeho kromě násilí, které jim dopřávala – koupala je ve vysoce karcinogenním slunečním zá-ření, dusila je řídkým vzduchem bez kyslíku, natahovala k nim jazyky kyseliny sírové a těšilo ji, když se jí podařilo proniknout skafandrem a ochrannými fóliemi a když jim kyselinou polep-tala kůži.

Baterie znovu přešla od zelené ke žluté. Praštila do toho *bebbitu*. Rozsvítila se zelená. Otevřela letadlo a nastoupila do něj.

„Renaude,“ ohlásila se svému vedoucímu, „Tady Marie-Claude. Odlétám z továrny číslo šest.“

Startovní rampa na střeše byla vyrobena ve stylu horské dráhy useknuté kousek pod nejvyšším stoupáním. Z okraje jed-noduše vedla rampa do volného prostoru. Nastartovala motor, popojela na začátek rampy a stále rychleji se řtila dolů.

Na konci dráhy otřásl letadlem hlasitě prasknutí a v boku stroje se otevřel hvízdající otvor. Letadlo se roztočilo. Kolem proletěla továrna, a Marie-Claude si na okraji rampy všimla čis-tícího drona, který v manipulátoru svíral kus jejího křídla.

Neměl tam co dělat. Neměl zachytit její letadlo.

Ve vývrtce se vzdalovala. Řídicí panel potemněl. Řtila se k nažloutlým mrakům. Marie-Claude se prudce rozbušilo srdce. Hlavou se jí honila spousta zbytečných myšlenek. Díky pilot-nímu výcviku zašátrala pod sedačkou po katapultovacím spí-nači, podlaha kabiny ale byla zkroutená tak, že se přimáčkla až k sedačce. Nedosáhla tam.

„Merde, merde, merde,“ zašeptala.

„Marie-Claude! Co se děje?“ V přílbě jí zapraskal Renaudův hlas. „Ztrácíš výšku!“

Vystřelovací sedadlo nefunguje. Rozbité letadlo. Řítí se ve vývrtce dolů. K mrakům z kyseliny sírové. „*Câlisse!*“ zaklela.

„Marie-Claude! Slyšíš mě?“

Hruža jí ledovými prsty vymáčkla vzduch z plic. Uvolnit si

pásky. Letadlo se otřásá. Přesunout se k díře zející v kokpitu. Hrozný rámus. Prsty sevřít sedačku. Vyskočit. Bičuje ji řídký vzduch. Zdola se k ní řítí mraky. Výkřik. Převrátit se. S lehkým trhnutím se nad ní rozevřel malý padák. Hlas v uších. Ruce šá-trají po šňůrách padáku. Padák nad ní. Padák nad ní. Dýchat. Dýchat. Odpovědět.

„Letadlo je rozbité. Otevřela jsem záložní padák.“

Malý padák ji skoro nebrzdil. Jejímu klesání vzdorovala příliš řídká atmosféra. Vzduch dostatečně nezhoustne ještě asi deset kilometrů. Do té doby může být na záchranu příliš pozdě.

„Letím k tobě,“ oznámil jí Renaud.

Odvysílal povely ostatním členům týmu na platformě habi-tatu o pět kilometrů výš.

Marie-Claude pocítila na jazyku žaludeční šťávy. Zaskřípala zuby a snažila se potlačit zvracení. Šok. Asi šok. Žaludek se ozval hlasitěji. Musí něco podniknout.

Přejela si rukou po skafandru. Adrenalin mohl potlačit únik vzduchu nebo zranění. Těsnění, textilie i povlak v pořádku. To-pení i výměník tepla funkční. Tlak kyslíku mírně nižší, ale ze-lený. Hlavní baterie stále zelená. V uzavřených kapsách na ru-kou a nohou skafandru měla uloženo pár nástrojů. Dýchat. Re-naud letěl k ní. Buď v klidu.

Za letadlem se v oparu táhla kouřová stopa. Asi o pět kilo-metrů níže sloup dýmu ostře zahýbal. V tu chvíli, v obrovských mracích, začala vnímat relativní pohyb. Ona, habitaty i továrny byly umístěny v rychle rotující horní vrstvě atmosféry, ve větru, který obkroužil Venuši každé čtyři dny. Letadlo za jejími zády zapadlo do pomaleji se pohybující vrstvy mraků pod ní a po-malu klesalo.

„Merde! Renaude, přechodová vrstva je dneska vyšší! Vy-padnu z rychle rotujících větrů.“ Nedodala *a mimo tvůj dosah, dokud neobletíš planetu*.

„Za jak dlouho?“

„Za pár minut.“

Tam, kde se spodní část rychle rotujících větrů dotýkala hor-ního okraje oblačného pásma, se sloupec kouře rozpadl na malé obláčky, tmavé bobule na pásu žlutých mraků pod ní. Nesl jí jen kousek pogumované látky na tenkých uhlíkových lancích. „Turbulence mi roztrhají padák.“

„Letím na plný plyn, Marie-Claude. Dostanu se tam.“

Vzhlédla ke žlutobílé obloze. Žádné letadlo neviděla. Od po-vrchu Venuše ji dělilo jednašedesát kilometrů. Zbývalo jí ně-kolik minut, než to bude pro Renauda nebo některou z ostatních posádek příliš nebezpečné na to, aby ji zachránili.

Továrna vysoko nad ní se zmenšila do velikosti dětské hračky, zvětšoval se ale jiný objekt, ze kterého se vyklubal údrž-bářský dron poháněný dvěma tlačnými vrtulemi. Mířil k ní. K tomu nebyl naprogramován. Nebyl naprogramovaný na nic jiného než na čištění a jednoduché opravy uniků vzduchu, po-kud mu technici nezadali nějakou konkrétní opravu.

„Renaude! Naprogramoval jsi jednoho z údržbářských dronů, aby pro mě letěl?“

Vysílačka zapraskala ozvěnou blesku hluboko ve vrstvě spodních mraků. „Ne, říkal jsem si, že na to není dost času. Zjis-tím, jestli by to nešlo zařadit.“

„Kvůli tomu se tě neptám. Při startu jsem se srazila s jedním z údržbářských dronů. Na startovní rampě neměl co dělat. Myslím, že mi odtrhl kus křídla.“

„Určitě?“

Zaváhala, jestli mu to má říct do vysílačky. Dron by se jejího letadla nechytal, kdyby k tomu nebyl naprogramovaný. Sabotáž. Ten, kdo to udělal, by ji asi teď taky slyšel. „Myslím, že se mě někdo pokusil zabít, Renaude. Že někdo přeprogramoval toho drona. Šestá továrna přibyla na trase dodatečně a přidělili ji mně. A teď za mnou ten dron letí dolů.“

„Co? Počkej. Napojím se na něj odsud.“

Marie-Claude čekala, čas běžel, mraky houstly a dron se k ní blížil.

„Nemůžu se do něj dostat. Má odpojenou anténu.“

„Neuteču mu,“ řekla mu Marie-Claude.

„Už tam skoro jsem.“

Dron se blížil, teď byl od ní jen tři sta metrů. Manipulátory, kterými by jí mohl roztrhat padák, měl rozevřené. Jen půl kilometru pod ní se pomalu rozplýval pruh dýmu z jejího letadla. Zhluboka se nadechla.

„To se nestane, Renaude. Skafoandr mě v horní vrstvě mraků udrží naživu, ale bez padáku budu padat, dokud se neuvařím. Musím uchránit padák.“

„Marie-Claude! Co to děláš?“

Místo aby zatáhla za brzdové okruhy svého padáku, stáhla všechny šňůry na jedné straně, dokud vrchlík nesplaskl. Padala. Zvedl se jí žaludek. Postupně přitahovala padák k sobě, dokud ho nesevěřela v náručí; jen jeho okraje jí ve větru zuřivě pleskaly po pažích. Stočila se do klubíčka a převrátila se.

Slabě zářící mraky nad ní. Temnota dole. Rotovala. Dvě strany.

„Marie-Claude!“ křičel Renaud.

Turbulence ji zasáhla jako pěst. Byla jen vířícím smítkem prachu. Kdyby omdlela, bylo by po ní. Řev v její vysílačce. Do skla přilby jí bubnovaly kapky deště kyseliny sírové. Svět potemněl. Poryvy a rotace se jí snažily roztrhat, konečně ale nárazy ustaly a on pokračovala v pádu. Pustila padák z náruče. Vrchlík zapleskal a rozvinul se a pak ji s trhnutím stočil nohama dolů.

Ve vysílačce se ozval hlas, který se téměř ztrácel v šumu.

„Pronikla jsem přechodovou vrstvou,“ oznámila mu. „Padák je v pořádku. Tlak je desetina atmosféry. Teplota je asi mínus dvacet stupňů Celsia. Žiju.“

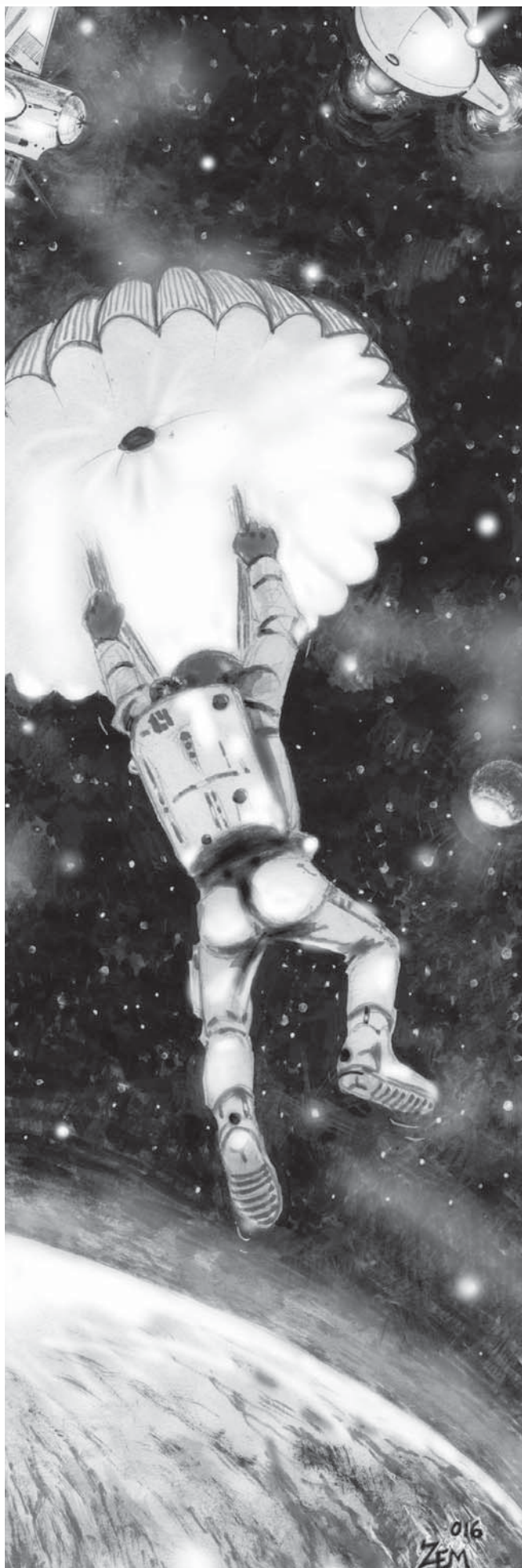
Zatím.

Letadla teď vůči ní měla relativní rychlost větru asi sto padesát kilometrů za hodinu. A byla stavěna jen na tlak do dvou atmosfér a teplotu do zhruba osmdesáti stupňů. Dál už byly chemické reakce kyseliny sírové příliš nepřátelské. V *Laurentide*, hlavním habitatu, měli několik sond ke zkoumání hlubších vrstev atmosféry a jejich forem života, ale žádná z nich nebyla dost blízko. Během jednoho nebo dvou dnů by asi dokázali sestavit nějaké záchranné plavidlo, ale do doby, kdy se zase *Laurentide* dostane do prostoru nad ní, by už klesla příliš hluboko na to, aby ji našli.

* * *

Přepis výslechu ve věci Duvieusartová, strana 772

15:30, CHLOÉ RIVERINOVÁ, PŘEDSEDKYNĚ: Je zde pan Renaud Lanoix, který vede stranu *Nouvelle Voie*, ale byl

také šestého dubna vrchním technikem. Mohl byste do protokolu popsat události ze šestého dubna ze svého pohledu?

15:30, RENAUD LANOIX, TECHNICKÝ VEDOUCÍ: Děkuji, paní předsedkyně. Přibližně ve 14 hodin mi slečna Duvieusartová podle předpisů vysílačkou ohlásila, že dorazila do továrny šest a zahájila běžnou prohlídku a plánování práce pro následující technické čtyry.

15:30, SANDRINE GROGUHÉOVÁ, ČLENKA VYŠETŘOVACÍ KOMISE: Můžu se na něco zeptat, paní předsedkyně?

15:30, CHLOÉ RIVERINOVÁ, PŘEDSEDKYNĚ: Můžete.

15:30, SANDRINE GROGUHÉOVÁ, ČLENKA VYŠETŘOVACÍ KOMISE: Pane Lanoixi, v řadě zpráv v médiích zaznívá tvrzení, že slečna Duvieusartová toho dne neměla vůbec do továrny šest letět a že došlo ke změně směn, aby se tam dostala právě ona.

15:35, RENAUD LANOIX, TECHNICKÝ VEDOUCÍ: Ke změně plánu došlo o několik dní dříve. Slečna Duvieusartová byla na továrnu šest přidělena na šestého dubna.

15:35, SANDRINE GROGUHÉOVÁ, ČLENKA VYŠETŘOVACÍ KOMISE: Kdo měl přístup k plánu – tedy, kdo ho mohl změnit?

15:35, RENAUD LANOIX, TECHNICKÝ VEDOUCÍ: K plánu mělo přístup hodně lidí. Jeho změny jsou v rámci týdních rozvrhů celkem běžné, paní Groguhéová. Přístup mám já, stejně jako většina techniků včetně slečny Duvieusartové.

15:35, SANDRINE GROGUHÉOVÁ, ČLENKA VYŠETŘOVACÍ KOMISE: Nemáte...

15:35, FRANÇOIS BEAULIEU, ČLEN VYŠETŘOVACÍ KOMISE: Paní předsedkyně, panu Lanoixovi dosud nebylo umožněno vypovídat o svém příběhu.

15:35, SANDRINE GROGUHÉOVÁ, ČLENKA VYŠETŘOVACÍ KOMISE: Pan Lanoix opomněl zmínit důležité podrobnosti.

15:35, CHLOÉ RIVERINOVÁ, PŘEDSEDKYNĚ: Pokračujte, paní Groguhéová, ale buďte prosím stručná.

15:35, SANDRINE GROGUHÉOVÁ, ČLENKA VYŠETŘOVACÍ KOMISE: Pane Lanoixi, dobře, k plánům má přístup hodně lidí, ale prostřednictvím účtů, které umožňují autory jejich změn identifikovat. Kdo změnil plán tak, aby slečnu Duvieusartovou nasměroval k sabotáži jejího letadla?

15:35, RENAUD LANOIX, TECHNICKÝ VEDOUCÍ: Víme, kdo s tím plánem pracoval, paní Groguhéová. Moji právníci mi doporučili, abych neprozrazoval, co vím, a tím nenarušoval vyšetřování.

15:40, CHLOÉ RIVERINOVÁ, PŘEDSEDKYNĚ: Tato komise má pravomoc přimět svědky k výpovědi, pane, a náš

právní zástupce naznačuje, že nebezpečí pro trestní řízení je minimální, protože tato informace už unikla na veřejnost i na vrchol blogových kanálů ve většině Sluneční soustavy.

(POZNÁMKA ZPRAVODAJE: Uzavřená konzultace mezi poradcem vyšetřovatelů a zástupcem svědka.)

15:45, RENAUD LANOIX, TECHNICKÝ VEDOUCÍ: Plán byl změněn nadřazeným kódem z *Bureau du Gouverneur* skrytým za fiktivní účet správce.

15:45, CHLOÉ RIVERINOVÁ, PŘEDSEDKYNĚ: Média, zejména tisk *nationaliste*, vidí za celou záležitostí spiknutí *separatiste*, kteří chtějí *nationaliste* uškodit. Co si o tom myslíte vy?

15:45, RENAUD LANOIX, TECHNICKÝ VEDOUCÍ: Řekl bych, že ta teorie neobstojí. Ta sabotáž byla očividně amatérská, ale slečna Duvieusartová neměla přežít těch prvních několik okamžiků, aby nám ohlásila, že se údržbářský dron chová neobvykle. Díky tomu jsme mohli to spiknutí odhalit.

* * *

Marie-Claude si otřela kapičky kyseliny z průzoru. Ukazatel kyslíku změnil barvu na žlutou. Zbýval jí kyslík jen na pár hodin. A ona stále klesala. Klesala v dešti kyseliny sírové, padesát osm kilometrů nad povrchem Venuše. Neměla si kde doplnit kyslík, dobít baterie, provést opravy nebo se dokonce zastavit.

V dále pod ní poletovalo ve větru jako pyl hejno fotosyntetických koulí naplněných plynem. Blastuly. Občas je bouře vynešla až do fotochemické zóny, kde vinou změny tlaku rychle umíraly. Takhle vysoko byly malé a držely si výšku. Jejich vztlak ale její klesání zastavit nedovedl. Co kdyby jich ale sehnala dohromady dostatečný počet?

Asi o kilometr níže se v hnědožlutém šeru pohyboval shluk tmavých skvrn, s ohledem na vítr, který ji unášel, unikaly dozadu. Byly mnohem větší než blastuly. Zatáhla za ovládací šňůry, natočila se, aby měla lepší výhled, uniklo jí ale kvůli tomu z padáku hodně vzduchu. Její vodorovná rychlost vzrostla, současně také klesala rychleji. A jen díky tomu, že se otočila, viděla, že údržbářský dron ji stále pronásleduje.

Údržbářské drony nebyly zkonstruovány, aby vydržely ve vrstvě mraků, ale byly odolné. Ve fotochemické zóně mohl fungovat donekonečna na solární energii, navíc dokázal rozkládat kyselinu sírovou na vodík a tuhou síru, kterou mohl později použít k výrobě energie pro práci ve stínu. Mohl by ji pronásledovat dlouho, pokud by získal dostatečnou zátěž, aby klesal rychle jako ona, a pokud by ustál to horko a kyselinu.

Marie-Claude zaskřípala zuby a stáhla padák. Začala padat rychleji. Dvě stě metrů. Čtyři sta. Šest set. Konečně zase šňůry pustila a padák se rozvinul. Před údržbářským dronem ji ukryly pískově žluté mraky.

O dvě stě metrů níže se vznášel shluk třiceti rozet, velkých venušanských rostlin. Jejich baňaté okrové hlavy se skládaly ze šesti radiálně souměrných komor naplněných plynem, každá o průměru jednoho metru. V misce tvořené vrcholy šesti komor se shromažďovala kyselina sírová a organická hmota. Ze středu téhle misky vyrůstal velký trojúhelníkový olistěný stonek, jemná černá síť, která z atmosféry filtrovala mikroby schopné fotosyntézy. Pod šesti komorami byly zavěšené krátké, těžké

toholky, které fungovaly jako zásoba živin a zátěž zároveň. Vznášely se tam jako podivné, vykořeněné stromy, které osířely v nedozírném oceánu mračen.

Marie-Claude opatrně srovnávala vodorovnou rychlost a klesala, až s nejistýma rukama a vratkýma nohama přistála na jedné z rozet a snažila se zachytit za stonek dřívě, než sklouzne dolů. Kulatá dřevitá plocha byla kluzká, jak rozeta svou slupkou vstřebávala rozkládající se mikroby.

Rozeta začala pod její vahou klesat, ale pomaleji, než když Marie klesala na padáku. S rostoucím tlakem ovšem stoupal i vztlak rozety, dokud se její klesání konečně nezastavilo. Ona se mezitím mohla ukrýt před údržbářským dronem. Setřásla z padáku kyselý déšť a zahalila se jím jako celtou tak, aby ji kryl před mrholením kyseliny.

Dlouho klesala do temných mraků, až déšť ustal. Nutila se ke klidu, ale ruce ji už dlouho svrběly, jako by chtěla do něčeho uhodit. Zemře. Klesala do jedovaté atmosféry Venuše, protože se někdo rozhodl ji zabít. Nervózní, bezradné slzy vzteku jí v horkých kapkách stékaly po tváři. Proklínala tu kyselinu. Proklínala svět a politiky. A proklínala sebe, že se vydala na Venuši.

* * *

Američané, Australané a Britové stále závodili s Číňany o průmyslovou a ekonomickou převahu na Marsu. Egypt a Saúdská Arábie se zmocnily Vesty a Ceresu a pomocí robotických prospektorů začaly těžit na desítkách dalších planetek. Rusové, snad proto, že jim Měsíc o sto let dřívě vyfoukli Američané, ho prohlásili za své dědictví. První vlna kolonizace Sluneční soustavy skončila v době, kdy se Québec osamostatnil a odtrhl od Kanady.

L'Assemblée nationale se rozhodlo uvést jako moderní stát kolonizací Venuše. Na Venuši se nedalo nic vydělat, nemohla poskytnout žádné zdroje Zemi ani zbytku Sluneční soustavy, které by bylo možné získat levněji než od Egyptanů nebo Saúdů, ale její mraky měly vědeckou hodnotu. Byly nalezeny zvláštní mikrobiální extrémofily, které byly zdrojem potravy pro rozsáhlý, nepřístupný ekosystém. Základní vědecký výzkum to financovat nedokázal a kolonizace nebyla levná, ale prezidentka chtěla *un grand geste*, pohled jejího nového národa upřený ke hvězdám.

A bylo to *grand geste*, kterému se věnovali s vážně míněným, pyšným, kontraproduktivním zápalem. Nehrálo roli, že nová republika musela vynést americká zařízení na egyptských raketách a že příprava techniků probíhala v Houstonu. *La République du Québec* kolonizovala Venuši.

Měli začít s robotickými stanicemi v atmosféře, které by připravily půdu pro astronauty, ale *la République* oplývala romantickou dychtivostí mládí, a tak vrhala vlny techniků, chemiků, meteorologů a lékařů do vesmíru – do stíněných habitatů s optimistickými náladami a nestálou podporou. Byli součástí *la grande histoire* a snům se daří v oblastech vědomé slepoty.

— Z *Komentářů k založení Venušanského státu*

* * *

Mraky pod ní řídly a trhaly se a u Marie-Claude se začalo projevovat mrazení z úžasu. Plula na rozetě v horní části kilometru čistého vzduchu mezi žlutohnědým pásem mraků nahoře

a divokými temnými mraky ve střední zóně. Vpadlý prostor byl prázdný, vyhloubený ve vši uložené kyselině a zlobě v celé Sluneční soustavě. Byla titěrná, drobeček řítící se na malém koníkovu po obrovské dostihové dráze. Závrať, která se jí celou dobu držela v patách, ji náhle zaplavila a ona objala stonek, jako by stála na útesu. Rozety se ponořily do rozsáhlé propadliny v oblacích a nadýchaný okraj středového pásma se blížil s lehkostí podobnou letu horkovzdušným balonem. Zemře. Venuše ji zabije, ale nabídla jí jeden úžasný poslední pohled.

Marie-Claude mířila na svém létajícím koberci do spodní části čistého vzduchu a nořila se do hustých mračen ve středovém pásu. Jak ji pohlcovala temnota, vzhledla vzhůru jako tonoucí plavec. Údržbářský dron se vynořil z horního pásu mraků o kilometr výš a potom všechno zmizelo z dohledu.

Spustil se znovu déšť kyseliny sírové a ukazatel kyslíku začal blikat žlutě.

Poblíž nebyla žádná doplňovací stanice kyslíku. Nejspíš už ani nikdy žádnou neuvidí. Musela si vzít, co potřebovala. Byla technička, ale jako všichni četla ekologické dokumenty, které vytvářeli výzkumníci kolonie pracující na částečný úvazek.

Mraky plné prachu zastávaly funkci tavicího kotlíku života na Venuši – pohybovaly se mezi nízkým a vysokým tlakem, mezi slunečním svitem a temnotou, mezi koncentrovanými a zředěnými kyselinami, mezi odpařováním a kondenzací. Celé třídy acidofilů, psychofilů a thermofilů procházely životními cykly, které *colonistes* neměli čas studovat. Mikroby zachycovaly vlnové délky světla pronikající skrz střední a horní pásma mraků v tvrzených buněčných stěnách, aby udržovaly tlak plynů řídících vztlak. Pravděpodobně se z některé z těchto fototrofií vyvinuly létající rohože, které se podle potřeby nafukovaly a vypouštěly. Po milionech let z nich vznikly tvrzené dřevité koule. A nakonec, při nehodě během inovace tkáně srovnatelné s kambrickou explozí na Zemi, se koule shlukly do rozet a trawlerů v oblacích žijících hlouběji v atmosféře.

Šest komor rozety pod jejíma nohama bylo naplněno kyslíkem, vedlejším produktem fotosyntézy. Kyslík byl v atmosféře Venuše plně CO_2 lehčí než vzduch, ale Marie-Claude ho nemohla využít bez toho, že by ohrozila svou oporu. Potřebovala pár kulovitých rostlin, blastul, které viděla dřívě.

Dívala se dlouho, dokud nezahledla shluk vznášející se asi kilometr pod ní, pohybující se téměř stejně jako rozeta, na které ona postupně klesala. Rozetu unášel vítr, částečně díky jejím vysokým stonkům. Marie-Claude ponořila nohy do kalu u paty stonku a tahala za něj, strkala do něj a ohýbala ho, dokud se jako malá plachta nenatočil do větru. Pak se rozeta začala pomalu stáčet doleva.

Řízení rozety nebylo vůbec jednoduché, ale pomalu, po zhruba třiceti minutách ji přesunula šikmo přes vítr blíž k shluku blastul, které obsahovaly dospělou formu – několik pupenů a párek dospělých, stále propojených lepkavým slizem. Marie-Claude hodila na shluk padák a přitáhla ho k sobě.

Blastuly neměly nic společného s embryi, ale mnoha lidem připomínaly duté kuličky buněk z fáze vývoje embrya a nikdo se nenamáhal najít lepší název. Byly to duté, dřevité koule, které se množily pučením. Dospělé blastuly se vznášely ověncené menšími pupeny, které vyrostly do dospělé velikosti a pak se odpojily, když rozdíl vztlaku mezi rodičem a potomky překonal lepkavost sliznice držící je pohromadě.

Její kyslíkové lahve měly nouzové ruční pumpy, které bylo možné nasadit na hadice v případě výpadku napájení habitatu. Tyto hadice obsahovaly bezvodé krystalové filtry k neutralizaci

kyseliny sírové. Nasadila pumpu a vytáhla z padáku jednu z blastul.

Světlo v její přilbě odhalila hnědou slupku pigmentovanou tak, aby pohlcovala zažloutlé světlo pronikající do těchto hloubek. Blastulu vyhledala průhledná sliznice, která vypudila zbytky kyselého deště.

Náhle blastula zasyčela šesti průduchy. Dovnitř nasála oxid uhličitý z atmosféry Venuše a ztratila tak svůj vztlak. Marie-Claude ji převrátila a ona zasyčela znovu a nabrala další oxid uhličitý.

Citlivost na světlo. Proč? Pokud by stoupavý proud zanesl blastulu do horních vrstev atmosféry, sluneční světlo by ji spálilo. Její průduchy se musí rozšířit, aby umožnily nasátí oxidu uhličitého, který sníží její vztlak. Její světlo oklamalo průduchy.

Nechala blastulu být. Ta se pomalu překulila přes okraj rozety. V určitém okamžiku dosáhne výšky, kde bude mít dostatečný vztlak. Pak další fotosyntéza vytvoří kyslík, který její vztlak zvýší. Byly pozorovány případy, kdy blastuly ve *vypjatých okamžicích* vyčerpaly vzduch ze svých dutin velmi prudce, aby korigovaly vztlak.

Marie-Claude zhasla světlo na přilbě a počkala, až si její oči zvyknou na šero deštivého západu slunce. Pak vytáhla jednu z nezralých blastul. Přejížděla po ní konečky prstů v rukavicích, dokud neobjevila průduchy, šest malých sevřených úst na spodní straně.

Odkryla sliznici a přiložila hadici k průduchu. Druhou rukou vzala malou ruční svítilnu a zaměřila ji jen na tuto část blastuly. Průdch se otevřel a Marie-Claude do něj rychle zasunula hadici, aby dovnitř nevniklo příliš mnoho oxidu uhličitého. Odčerpala kyslík z blastuly do své nádrže. Když konečně hadici vytáhla, pustila ji a blastula vystřelila vzhůru jako korková zátka ve vodě.

Svou upírskou hostinu zopakovala u všech blastul v padáku, sledovala každou, jak se po vypuštění řítí až do mraků, jako bubliny stoupající z hluboké vody. Když sedm z dřevitých balónků zmizelo na nebi, její ukazatel kyslíku se posunul na hranici mezi žlutou a zelenou. Nějaký kyslík měla, ale potřebovala ho víc.

Když ale skládala svou výbavu, všimla si, že kyselina odhalila textilii jejího padáku.

Les colonistes své zařízení nevyrobili pro činnost v silně kyselém prostředí pod rychle rotujícími větry, ona to ale teď potřebovala opravit. Potravinová pasta v jejím skafandru jí dodá kalorie a recyklace vody jí mohla doplňovat tekutiny. Do očí jí stékal pot. Teplota už překročila padesátku a teď ji obklopoval tlak jedné atmosféry.

Vysoko nad ní se objevilo světlo. Ozvalo se vrčení stroje. Dron nebyl zkonstruován k činnosti v takové hloubce. Ocel používaná ke stavbě dronů byla náchylnější na horké kyseliny než její skafandr z vyztužených plastů. Jestli dokáže přežít čtyři dny, mohli by ji zachránit.

* * *

Matka Marie-Claude také přišla do nového světa, v jedné z vln haitských uprchlíků do Québecu. Její matka se provdala za *un Québécois pur laine*, muže, jehož rodina nesla francouzskou, nebo aspoň evropskou, krev po mnoho generací. Její rodiče jí odkázali své dvě identity, jednu příslušnosti k pokrevní linii, druhou cizosti podle barvy pleti.

Od jejího narození byla její země její i cizí zároveň. Nový

národ Québecu přijímal své děti podle zásad identity a místa a odkazoval tak sám na sebe, zahleděný do minulosti. V Québecu se nenašlo žádné místo zbavené kyselosti kulturní nejistoty. A tak Marie-Claude přišla na Venuši za svobodou a nestranností v místech, kam ještě lidská noha nevstoupila.

Mohla se vystěhovat na Mars nebo na asteroidy a žít na periferii, ale i když ji Québécois rozčílili, byla stále jednou z nich, krví i jazykem. Tohle *grand geste* jí tehdy připadalo ideální, ale ukázalo se, že o žádné pohraničí nejde. *Les colonistes* s sebou přinášeli poroty a studie, výbory a jazykové zákony. Místo nových myšlenek se dohadovali o rozpočtech na zdroje, pracovních plánech a kultuře tím, že předkládali návrhy a jednali ve výborech.

Marie-Claude se líbily technické problémy. Výpočty síly, tlaku, odporu a pH byly jednoduché, nabízely únik od politiky, která se zhmotňovala všude tam, kde se setkali dva lidé. Marie-Claude se svým věcným, energicky prostým vyjadřováním byla nevyhnutelně předurčena stát se předsedkyní odborů techniků.

Marie-Claude nebyla jediná, kdo se neúnavně bil za něco, co nelze formulovat. Nikdo ještě netušil, jak všechno dopadne, ale lidé se nikdy nezastaví u jediného špatně koncipovaného *grand geste*, *les colonistes* přežívající v oblacích Venuše začali brzy mluvit o svém vlastním státu. Vlastní zemi. *Un pays pour nous*. A tak vznikli *les séparatistes*, i když *les colonistes* potřebovali Québec k zaplacení účtů za kovy a těkavé látky.

Větší dárek nemohl nový národ Québecu věnovat. Québec neměl dostatečný rozpočet na podporu kolonie. Neměl z ní žádné příjmy, dokonce ani respekt. Dona Quijota můžete obdivovat, ale nemůžete ho respektovat. I když jim byl nabídnut tak elegantní způsob úniku od jejich povinností mateřské země, nikoho nepřekvapilo, že *l'Assemblée* jakékoli řeči o odtržení odmítlo. A tak se zrodili *les séparatistes*. Frakce v habitatech spřádaly pavučiny argumentů pro *une Vénus indépendante* nebo *une Vénus coloniale*.

Marie-Claude považovala obě ideje za trestuhodně nepraktické. Ať už by kolonie vyhlásila svou nezávislost na Québecu či nikoli, Venuše je chtěla zabít. Vzplanuly vášně, někdy vedly k otevřenému násilí. Renaud Lanoix, vůdce *séparatiste*, snil o novém národu a Marii-Claude, předsedkyni mocného odborového svazu techniků, potřeboval jako klíč k jeho zrodu. Čekal, na čí stranu se postaví ona. Někdo jiný tu trpělivost neměl.

— Z knihy *Sestup Persefony: Životopis Marie-Claude Duveiusartové*

* * *

Marie-Claude plula na své rozetě s větrem, pomalu se potápěla. Atmosféra houstla, ale rozeta stále nedokázala podporovat její váhu. Po několika hodinách se styžské mraky znovu protrhly do kilometru čistého vzduchu pod středním oblačným pásem.

Tato velká kaverna v oblacích byla temná. V dálce se vznášely další rozety, jako tmavé skvrny, které neumožňovaly posoudit perspektivu rozlehlosti a příliš vzdáleny na to, aby jí pomohly se vztlakem nebo kyslíkem.

Teď musí být jen padesát kilometrů nad povrchem, téměř dvacet kilometrů pod *Laurentide* a ostatními habitaty. Nikdo nedokáže sestoupit tak hluboko, aby ji zachránil.

Marie-Claude klesala horkým vzduchem do nižší vrstvy oblačnosti Venuše, z husté nažloutlé kyseliny sírové, protkané liniemi hnědého a zeleného minerálního prachu a chloru.

V těchto hloubkách přežívalo jen málo fotosyntetizujících organismů, které proto přenechávaly mraky sítím chemotrofií žijících z toho, co chrlily vzhůru sopky a bouře.

Pršela horká kyselina, dokud Marie skrz mrak nezahlédla shluk blastul pod sebou, přímo na své sestupné trase. Vrtkavé štěstí ji neopouštělo; blastuly byly plné kyslíku, ale byly přilepeny k boku trawleru.

Trawlery se tvarem podobaly rozetám, byly tmavší, radiálně souměrné, se šesti vztlakovými komorami, ale byly mnohem větší a sloužily jako platforma pro mnoho forem života. Blastuly se někdy paraziticky přichytávaly k velkým trawlerům, vstřebávaly živiny z deště, které nedokázaly samy zachytávat kvůli nedostatečné velikosti.

Trawlery nevyužívaly fotosyntézu. Obsadily dramatičtější ekologickou niku. Za trawlerem se táhla vodivá uhlíková vlákna dlouhá stovky metrů zakončená závažím. Jak byl trawler unášen větrem, vodič propojoval mraky s různými náboji statické elektřiny v různých výškách, a vedl elektrický proud. Trawlery byly nebezpečné, protože fungovaly jako hromosvody v bouřích ve středním a dolním pásu oblačnosti. Nebylo zdravé být blízko trawleru.

Ale potřebovala kyslík. Trawler se svou korunou z blastuly plul půl kilometru pod ní.

Displej baterie Marie-Claude náhle zablikal a přešel od žluté k oranžové. Výměník tepla ve skafandru přešel do nastavení úsporného režimu a rádiová anténa skafandru se vypnula.

Merde.

Vytáhla baterii ze zásobníku vzadu. Ruční svítlna zablikala.

Merde, merde, merde.

Z vyztužených plastů na jedné straně baterie unikla granulovaná kyselina. Mohla vydržet ještě pár minut, možná hodinu, když bude mít štěstí.

To se nemělo stát. Tyto plasty byly vyztužené, aby vydržely v atmosféře Venuše. Ne tak docela. Vyztužené plasty byly rezistentní vůči nízké koncentraci kyseliny sírové při chladnějších teplotách ve výšce šedesáti až sedmdesáti kilometrů nad povrchem. Na vyšší koncentrace kyseliny sírové reagovaly dosti odlišně.

Přes bubnování deště se ozvalo pravidelné vrčení stroje. S rostoucím tlakem zvuk kolísal a nebylo možné určit směr. Otočila se. Blížil se k ní dron vzdálený jen pár set metrů, poznamenaný jizvami zkorodovanými kyselinou. Marie-Claude neměla nic, čím by ho mohla poškodit. Teď se uvaří mnohem dříve, než se dron roztaví.

Blížil se.

Byla v pasti.

Deštěm nebylo vidět dál než na pár set metrů. Žádné známky bouře. Žádné hřmění.

Dron teď od ní byl padesát metrů.

Zasunula baterii zpět do pouzdra, přepnula světlo v přílbě na maximum a zamířila ho na rozetu spolu s oběma ručními svítilnami. Rozeta otevřela šest ze svých průduchů a naplnila své vztlakové komory těžkým oxidem uhličitým.

Marie-Claude málem ztratila rovnováhu, když se rozeta naklonila a propadla se dolů. Držela se pevně stonku, zatímco kal z rozety unikal do mraků. Marie-Claude podjely nohy a najednou ztratila oporu. Jedna z jejích svítilen zmizela v šeru pod ní. S rozetou padala šikmo k trawleru.

Když byla horní část trawleru patnáct metrů pod ní, rozeta nabrala vítr. Nestrefil se. A pod trawlerem ji už nic nedělilo od povrchu Venuše, kromě čtyřiceti osmi kilometrů drtivé, nesmírně kyselé, žhavé atmosféry.

Pustila se stonku.

Roztáhla ruce a nohy. Tvrdě narazila do horní části trawleru, dopad provázek silný statický výboj. Rozstříkla kaluž z kyseliny a organických látek a odrazila se téměř až k okraji. Venušanské epifyty tvořily na trawleru hustou kolonii, držely se vláknitými kořeny nebo lepkavou sliznicí. Zpomalily její skluz. Pustila svítilnu a padák a vytrhla dva šroubováky. Pomocí jejich hrotů brzdila o horní část trawleru, dokud se nezastavila.

Pomalou se odtáhla od okraje.

Všechno ji bolelo.

Rozeta, na které se vezla celou cestu dolů ke spodní vrstvě mraků, líně stoupala kolem kroužícího dronu. Tma houstla. I když byla asi jen o půl kilometru níž, dala by krk na to, že se teplota zvýšila a že atmosféra svírá skafandr silněji.

Trawler se nevyvinul k transportu dalších devadesáti kilopasažéra s výbavou pro přežití. Začal klesat, ale pomaleji než rozeta. Dolní oblačná vrstva kolem ní zřídla a ona sestupovala do temného, žlutého oparu. Teplota vně skafandru se vyšplhala téměř na bod varu vody. Teď se nacházela pod horní, střední i spodní vrstvou oblačnosti. Zahnědlá, horká břicha nejnižších mraků Venuše se jí tyčila nad hlavou. Tento mračný opar tvořil zónu tepelné disociace.

Brala si postupně blastuly přilepené na trawleru a odčerpávala z nich kyslík do své nádrže, dokud ukazatel nezezelenal. Ikona baterie stále blikala oranžovo-červeně.

Něco ji bodlo do nohy, jako vosí žihadlo. Trhla sebou a přejela si dlaní po noze. Kyselina sírová, při téhle teplotě a tlaku, vyleptala otvor ve vyztužených plastech skafandru.

Venušiny sliny.

Schoulila se pod zbytky padáku a vytáhla z kapsy sadu na opravu skafandru. Neutralizovala kyselinu, vyčistila otvor, nanasla lepidlo a přitiskla na něj záplatu. Měla to nacvičené, jednala automaticky, bezmyšlenkovitě. Měla to pod kůží. Jaký měla ten svůj hloupý plán? Bude snad jednoho dne učit děti, jak unikat nástrahám téhle chemicky dravé planety? To nebylo nezadatelné právo.

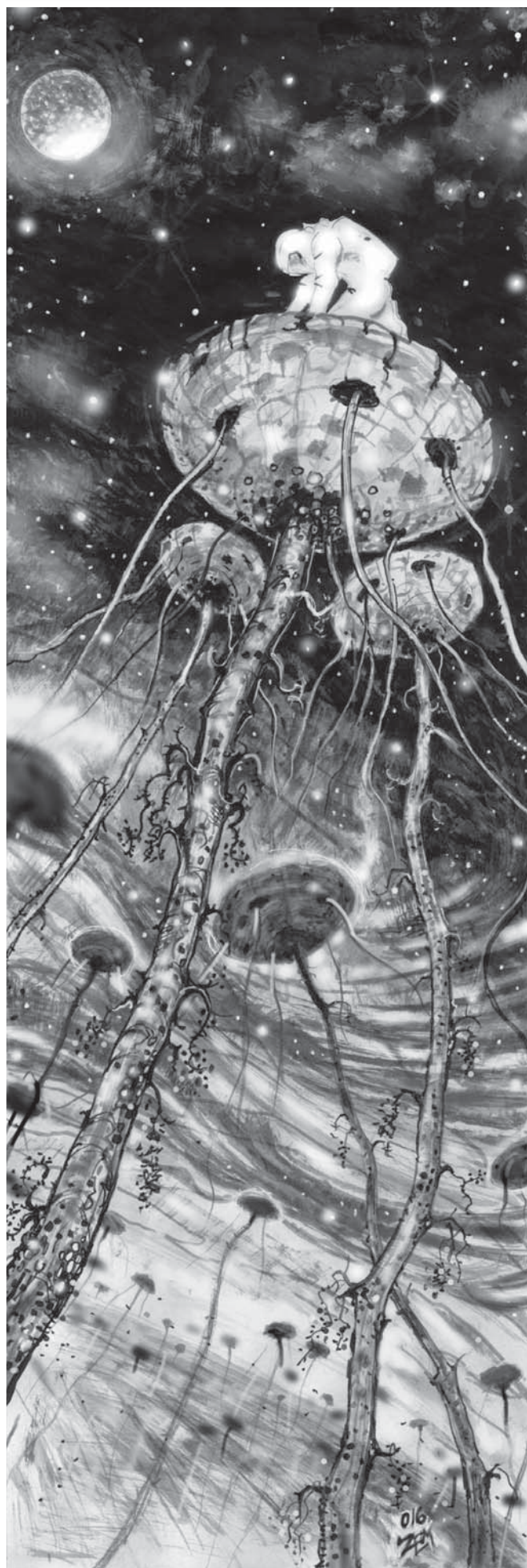
Séparatistes i *nationalistes* by mohli mít celou tu zatracenou planetu.

Poslední část cvičení doporučovala ukrýt se v bezpečí a výměnu skafandru. Úniky se shlukovaly, stejně jako blastuly. Prohlédla si části skafandru, na které viděla. Vybledlé fleky dávaly tušit, že ochranný oblek v horkém dešti nevydrží už ani den. Kyselina s potěšením rozpouštěla veškerou důmyslnost lidí. Nemusí na tom záležet. Jestli si neopraví baterii, brzy ji zabije horko.

Zatímco klesala, spustil se znovu Hádův déšť. Dopadal na hladinu kaluže v prohlubni uprostřed plošiny trawleru a přetékal z ní přes okraj, kde mizel z dohledu. Během pádu se odpařoval a nezbylo po něm nic dlouho předtím, než se vůbec přiblížil k povrchu Venuše.

Přejela prstem ve slizu na povrchu trawleru. Průsvitná slupka byla protkaná kalnými organickými vlákny. Odpuzovala vodu a pravděpodobně obsahovala báze k neutralizaci všech druhů kyselin, které do něj pronikaly. Tak by technik zkonstruoval tovarnu na Venuši.

Marie-Claude nabrala hrst slizu a potřela si jím skafandr i padák. Pokud hádala špatně a byla to jen viskózní kyselina, byl by to hrozný způsob, jak zemřít. Nezdálo se, že by jí poškozoval skafandr, proto ho namazala víc. Za chvíli vypadala, jako by se namočila do bílku. Ale déšť se jí už ke skafandru nedostal.

Indikátor baterie zčervenal. Potřebuje zapnout výměník tepla na plné chlazení. Musela něco udělat.

Z kapsy na nářadí vytáhla tenké špičaté kleště, odstříhla šňůry padáku a svázala je k sobě, aby vytvořila lano dlouhé asi čtyřicet metrů. Protože neměla nic na zatlučení, vrazila kleště do dřevité skořápky trawleru a botou je zarazila hluboko do dřevnaté hmoty poblíž osy trawleru. Omotala kolem nich lano, zkusila se do něj zapřít a potom se sklouzla přes okraj.

Povrch Venuše se pekl třiačtyřicet kilometrů pod jejíma botama. Ale nikdy nedostane příležitost ji zabít. O to se před ním bude snažit zbytek planety. A k tomu ještě údržbářský dron. Vysoko nad ní ozařovaly déšť jeho reflektory a nesly se k ní i zvuky pracující vrtule. Dron neúnavně klesal, jako by svou práci chtěl dokončit za každou cenu.

Dlouhý přírodní bič z uhlíku, dřeva a slizu visel pod tělem trawleru jako nějaká olovnice. Tlustý jako její trup se prohýbal a chvěl se v neustávajícím větru a vznikající vlny jí rezonovaly až v kostech. Jiné větry by způsobily jiné rezonance a mnoho dalších by vyvolalo jen náhodná zhoupnutí. Představovala si nestárnoucí hejna trawlerů plujících v dolním oblačném pásmu a vyhrávajících strašidelné, podzvukové ódy na Venuši, která jim dopřávala jedovatou lázeň.

Spustila se níž a odrazila se ve snaze dosáhnout na dolní stranu jedné ze vztlakových komor na spodní straně. Nevěděla, jak dlouho vydrží kleště plnit funkci provizorní horolezecké skoby. Našla jeden ze šesti průduchů trawleru na dolní polovině vztlakové komory. Byl větší než průduchy na rozetě. Zamířila na něj světlo na přilbě, přepnuté na maximum. Její slábnoucí baterie musela otevřít průduch, ale rostlinné ústí zůstávalo zavřené. Na rozetě světlo z její přilby stačilo k otevření jednoho průduchu, ale trawler byl větší a mnohem složitější. Pravděpodobně otvíral všechny průduchy současně, na pokyn fotocitlivých receptorů. Odtud je všechny otevřít nedokázala.

Jak tam tak visela, skrápěl ji déšť kyseliny. Stonek biče byl v tomhle místě hodně široký a kluzký, ale na konci zhoupnutí se jí podařilo ho obejmut.

Z pouzdra v kapse vytáhla šroubovák a zasunula ho do průduchu. Ten se mírně pootevřel a ozval se sykot vzduchu proudícího dovnitř. Pohybovala šroubovákem do stran a šumění zesilovalo. Měla malé páčidlo, které se hodilo k otvírání zkorodovaných přístupových uzlů habitatu. Jeden konec byl plochý a druhý zakončený tupou špičkou. Vrazila do průduchu špičku, vedle šroubováku. Vzduch se sykotem pronikal dovnitř, dokud se tlak uvnitř nevyrovnal s tím venkovním. Roztáhla ústí o trochu víc. Prvních pár centimetrů odolávalo, potom ale musela dosáhnout nějakého bodu, který spustil zbytek otevíracího cyklu. Průduch se rozevřel asi na padesát centimetrů.

Marie-Claude hodila dovnitř své nástroje a zaklínila otvor lokty a hlavou. Teď mohla zabrat lépe, a tak se neohrabané nasoukala dovnitř. Průduch se za ní pomalu uzavřel.

Zhroutila se na zakřivené stěny. Komora byla kulatá a téměř dost vysoká na to, aby se v ní mohla postavit. Snažila se v žáru popadnout dech, když lano z padáku náhle ochablo a pak ji lehce zatahalo v pase. Navinula ho dovnitř. Na jeho konci visel zkorodovaný úlomek kleští. Kdyby jí to zabralo o pár sekund více, teď by se řítila hnědým oparem dolů.

Průduch se zcela uzavřel a bubnování deště na horní straně trawleru znělo dutě. Skomírající světlo přilby odhalilo malé váčky po stranách komory, které se začaly nafukovat a vyfukovat. Připlazila se blíž. Byly dužnaté, tenké a průhledné, svými

svalovými stahy pomalu vyčerpávaly vzduch z komory. Obnovaly vztlak.

Pozoruhodné.

Zhasla lampu, aby šetřila poslední zbytky energie pro chladicí soustavu skafandru, a vzala si poslední baterku, nejmenší, kterou používala k osvětlování vnitřků strojních zařízení. Komora byla protkaná dřevěnou kostrou pokrytou odolnou slupkou. Její světlo dopadlo na tmavé skvrny nad ní, které se v reakci na světlo stáhly a pootevřely tak průduchy, které dovnitř začaly zase vpouštět atmosféru Venuše, aby dále snížily vztlak komory. Odvrátila světlo od skvrny.

Na rozdíl od rozety měl trawler žebra a síť cév. Marie-Claude sledovala, kam vedou. Většina buněk v rozetě byla fotosyntetických a každá si vytvářela vlastní výživu, jako družstvo. To neplatilo u trawleru, ten proto potřeboval spletitou soustavu cév, která mu umožnila specializovat funkce jednotlivých buněk. Bič pohybuující se vzduchem sbíral elektřinu a něco muselo přenášet chemickou nebo elektrickou energii do zbytku těla. Baterka odhalovala tmavé čáry ve slupce komory, všechny vedly po ose trawleru k biči. Další tlusté čáry vedly od osy k dlouhé válcovité uzlině pod podlahou komory.

Tohle hledala.

Mohlo se stát, že trawler neměl možnost získávat elektřinu. Na takové časy si musel někde odkládat výživu. Mohly by to být ty uzliny.

Červený displej baterie začal blikat rychleji.

Vytáhla netěsnící baterii z pouzdra.

Prorážela tuhou dužinu vztlakové komory plochým koncem páčidla. Odklopila pružné klapky a odhalila tak červený dřevnatý válec připomínající zásobník disků. Uhlíkaté vodiče trawleru vedly do válce i z něj. Z uzavřené kapsy vytáhla malý voltmetr a přitiskla jeho hroty k jednomu z vláken vedoucích do válce. Ukazatel napětí vyskočil a kymácel se. Zkontrolovala další vodiče. Byly všechny pod napětím, s velkými rozdíly v potenciálu. Válcový zásobník vykazoval na zakončeních velký, stabilní potenciál, stejně jako kondenzátor nebo elektrický orgán úhoře. Něco pro časy hladomoru.

Zaváhala. Elektřina byla neuspořádaná, rychle měnila potenciál, dokonce i přes kondenzátor. Kdyby ale baterii nedobila, mohla by sledovat, jak jí svědčí teplota sto deseti stupňů při tlaku tří atmosfér. Stále klesala a mohla být už jen třicet devět nebo třicet osm kilometrů nad povrchem.

Hledala nejlepší místo pro připojení krokosvorek ke kondenzátoru, až si nakonec jedno vybrala. Na ukazateli baterie v hledí její přílby se nic nezměnilo. Blikal červeně, jako by se jí vysmíval. Kdyby byla ve světě, který se jí nesnaží stále zabít, dotkla by se lehce baterie, aby zjistila, nakolik ji nabíjení zahřívá. Nebo by do toho *bebbits* plácla. Nacházela se ale v temnotách pekla. Její voltmetr po mnoho minut vytrvale ukazoval proměnlivý proud.

Stále žádné dobíjení. Prozkoumala baterie důkladněji pomocí svítilny.

Stěny baterie se vzdouvaly jako tavící se hračka. V otvoru vyleptaném kyselinou bublala baterie jako magma.

„Merde!“

Vytrhla vodiče, ale stěny baterie se roztavily a její obsah vtekl na podlahu dřevnaté komory.

Hlavní baterie to má za sebou.

Záložní baterie byla téměř vybitá. Horký skafandr jí začal pálit na kůži. Brzy omdlí z přehřátí. Marie-Claude vytáhla vodiče, které spojovaly skafandr s baterií, a přemítala o kondenzátoru

a jeho špinavé elektřině. Pak napojila skafandr přímo na trawler, na přívod od elektrického orgánu.

Displeje ve skafandru se rozsvítily. Ikony elektřiny se vesele roztahovaly, jak zobrazovaly grafy přichozícího napětí a proudu a jejich časté výkyvy. Malé varovné symboly v různých systémech skafandru blikaly žlutě a červeně, jak pojistky vypadávaly a zase se spínaly každých pár sekund. Záložní baterie se začala nabíjet. Výměník tepla ve skafandru začal s hučením prohánět teplé tekutiny hadičkami v jejím skafandru. Říkala si, nakolik jí dokáže v téhle hloubce ochladit.

Byla malátná, ale zdálo se jí, že se ochlazuje. Připadala si potrháná jako její skafandr a roztavená jako hlavní baterie. Displej hodin ukazoval, že od útoku na její letadlo uběhlo teprve dvacet šest hodin. Mezitím sestoupila téměř o třicet kilometrů od chladné, tenké fotochemické zóny třemi oblačnými pásy až do oparu pod nimi.

Venuši se zatím nepodařilo ji zabít. Venuše byla mazaná, ale Marie-Claude se učila za pochodu.

Dlouho sledovala displeje, aby se ujistila, že trawler nezničí elektrické obvody skafandru. A pak konečně, příliš unavená, aby už zvládla cokoli dalšího, se Marie-Claude uložila co možná nejpohodlněji a usnula.

* * *

Venuše je nenávisťně napadala oslepující kyselinou sírovou, mrazivým chladem, zuřivými větry, a kdyby byli dost hloupí, tak i drtivým tlakem a spalujícím žářem. Venuše je zabíjela s pomalostí lva vyběhajícího gazely, jednoho po druhém: ty pomalé, ty, co měli smůlu, ty, kteří dělali malé, lidské chyby.

Stáli se zdrojem hrdinských zpráv v *La Presse* nebo *Le Devoir* v Montrealu a Québecu, svědectvím o statečnosti québeckých astronautů. *La République* měla hrdiny, až do potopení *Le Matapédia*.

Horní vrstva atmosféry zkorodovala jednu ze vztlakových nádrží vznášejícího se habitatu. Když *Le Matapédia* klesala do vražedných hlubin, kilometr po kilometru, mnoho obyvatel bylo zachráněno, ale nálada veřejnosti doma se změnila. Québečané byli hrdí a dokázali se vypořádat s obětí smolařů a pomalých, ale Venuše se pokusila o popravu celého houfu najednou.

Vlády se měnily a vysílaly do mraků stále nové vybavení i čerstvé *colonistes*. Venuši to bylo jedno. Nemohli ji přečíslit a ona nepolevovala.

— Z Komentářů k založení Venušanského státu

Marie-Claude se zdálo o horku a udušení. Dusila ji strašná žízeň a zároveň se koupala v potu, který ji dusil, ale nemohla si ani setřít pot, ani se napít. Někdo ji bez ustání volal, pronikal do hlubin jejího snu, ale nedokázal ji z něj vytrhnout. I přes naprosté vyčerpání nakonec otevřela oči.

„Marie-Claude! Marie-Claude! Slyšíš mě?“

„Renaude,“ odpověděla. Nedokázala se zorientovat, kde je. Jeho hlas provázelo silné rušení. Kontrolky v jejím skafandru nebyly vyrovnané, ale z větší části svítily žlutě.

„Marie-Claude! Jsi naživu! Kde jsi?“

Zkontrolovala své údaje. Dvě atmosféry. Vystoupal snad trawler, když spala? Byla ve třech atmosférách, ale teplota stoupla na sto dvacet stupňů.

„Nejsem si jistá. Zachytil jsi můj signál?“

„Hodně slabý. Vypadá to, že jsi ve třiceti třech kilometrech.“